

TegnePlanetens Julehistorie i 24 afsnit

© TegnePlanetens Julehistorie 2014

1. December

“Åh nej, åh nej, åh nej!” kom det fra det lille musehul under sofaen. “Åh nej, åh nej, åh nej”.

Musefar som sad og læste sin avis kiggede bekymret over på musemor. Skulle han nu igen i år høre på alle hendes bekymringer, om at hun ikke kunne nå at blive færdig til juleaften?

“Rolig nu lillemor, roolig nu, vi når det allsammen, lige præcis som vi plejer hvert år. Ingen grund til bekymring min kære”.

Tvivlsomt kiggede musemor på sin mand, mens 7 små sulte musebørn hev i hendes kjole.

“Hvordan skal jeg dog nå det hele, når alle vores børn hiver i mig og vil have mad? Pjevs og Mille skal pusles og Dora vil så gerne have flettet sit lange hår. Lille Tot, skal have redt pelsen, og Bettepigen skal have syet sin kjole, og de ældste musebørn Store Tot og Trille skal have hjælp til at klippe julepynt. Hvordan skal jeg dog nå det?”

Men musemor havde glemt, at gamle Maren, som boede i huset på gården, hvor sofaen stod, hvert år sørgede for godbidder til den lille musefamilie, og ekstra lækkerier op til jul. For her i huset var det kun den frække kat Alfred, som synes det var i orden at drille Familien Mus.

Musefar var dog en meget klog mus, og havde sat små sylespidse søm op uden for musehullet, så katten Alfred fik kradset sin snude, hver gang han kom for tæt på musenes bolig.

De små musebørn synes det var god underholdning, når han mijavede sig og de passede alle på ikke at komme for langt ud af musehullet, for ingen af dem havde endnu glemt den gang, da Lille Tot var overmodig og næsten var endt i Alfreds mund.

Musemor gøs stadig ved tanken, og blev stadig mere bekymret over også at skulle holde øje med Alfred, men gamle Maren plejede at være god til at holde ham ude af stuen.

2.december

“Sikke en slave måned”, synes Lille Tot.

Lille Tot var lidt knotten for han brød sig faktisk slet ikke om december måned. Juleaften glædede han sig dog altid til, men op til jul, gik musemor altid og hunsede med dem alle for at få dem til at hjælpe med dit og dat og med det ene og det andet, og det var dét han bare ikke kunne fordrage.

“Uf og øv”, hvor skulle der være rent over det hele, og “uf og øv” hvor han bare ikke gad det i år. Ikke nok med at museboligen skulle skinne, så ville musemor også have at musebørnene, hver og én, skulle være rene og pæne til den store juleaften.

Men musemor kunne tro nej, for Lille Tot ville ikke have redt og vasket pelsen, så han stak af, da han så hende komme med den store pelsbørste. Selvom det kun var én gang om året pelsen skulle børstes og gøres fin til jul, var han ligeglad. Han gad ikke det tøjsepjat. Pelsbørster og sæbe var for tøser og han foretrak et godt og beskidt mudderbad i stedet.

Da Lille Tot om morgenen havde fundet ud af, at det var store vaskedag, havde han skyndt sig ud i køkkenet og fundet en god humpel brød, ost og lidt saft og puttet det i sin vadsæk. Huen sad som altid kækt på skrå. Så manglede han bare futterne på poterne, og så var det ellers afsted ud i laden og gemme sig.

Langt væk fra pelsbørsten, sæbevandet og dummekatten Alfred, som Lille Tot kaldte katten. Han hørte musemor gå og brokke sig, men Lille Tot nød sin frihed og pilede afsted over gårdspladsen.

Ovre i laden stod Larsen, som var gamle Marens hest. Larsen var altid hyggelig at besøge i laden. Høet var lunt og dejligt, og der var mange gode gemmesteder. Den brød humpel, Lille Tot havde i sin vadsæk gav han til Larsen, og osten? Den var til ham selv, og bagefter skulle det gøre godt med en god lang lur i Larsens tykke man. Kunne livet være bedre?

Måske ikke når man sad på en hesteryg med en ost. Men katten Alfred var ikke så dum, som Lille Tot mente. Alfred havde ikke kunne undgå at høre musemors kalden, og vidste at Lille Tot var stukket af endnu engang.

3. december

Den store tumult over at Lille Tot var forsvundet, gjorde alle musene urolige. De vidste at katten Alfred holdt øje med dem, og brugte alle kneb til at komme ind i stuen. Gamle Maren havde godt hørt, at der var uro hos musene og havde sine bange anelser, da hun havde set Alfred luske over mod laden.

Alfred brød sig ikke om at få poterne beskidte, så hvis han bevægede sig uden for, så vidste Gamle Maren, at der var fare på færde.

Gamle Maren nød at der med musefamilien atter var kommet lidt liv i huset, da hun i efterhånden mange år havde været alene på gården med Larsen og Alfred.

Hun vidste, at Larsen hyggede sig med musene ligeså meget som hun gjorde, og at det kun var Alfred der havde trang til at smage på de små musebasser.

Det var slet ikke sjovt mere og i år havde gamle Maren besluttet, at det nu var nok med Alfreds drillerier, for en dag ville det jo ende galt.

Hun holdt så meget af den lille musefamilie, og ville så gerne invitere dem på julemiddag. Hun kendte alle de kære små unger. Lille Pjevs og Bettepigen var blevet født i hendes bryggers, en dag musemor højgravid havde været på indkøb på hylden med nødder og andre godter.

Nu løb musemor ikke ud i bryggerset mere, fordi Alfred havde gjort det besværligt for musene at bevæge sig ud ad stuen og ud i køkkenet, for han lå altid på lur.

Gamle Maren sørgede for mad til musefamilien, og måtte tit ned på sine svage knæ og kigge under sofaen. Så kom de små mus ud, og Gamle Maren nød at se, hvordan de sad dér og gnaskede ost, uden af være bange for at Alfred kom.

Katten Alfred vidste godt, at når gamle Maren var inde hos musene, så var kosten også i nærheden, og den var Gamle Maren ikke bange for at bruge, hvis han kunne finde på at liste efter hende, når hun bragte mad til den lille musefamilie.

4. december

Katten Alfred som var smuttet ud af lemmen i køkkendøren og bevægede sig ud på gårdspladsen og prøvede at undgå de mange små vandmudderhuller. Det var muligt at katte hørte til udenfor, men Alfred var nok en undtagelse. Kunne han undgå at komme ud foretrak han det. En god plads i solen i vindueskarmen var det bedste, når man nu var en magelig kat, som han var.

De små mus var da også de eneste, der kunne få ham ned fra vindueskarmen i en fart. Det irriterede ham virkelig, at de små mus var blevet så svære at komme i nærheden af, fordi Gamle Maren altid var klar med sin kost, hvis han kom for nær stue døren.

På enhver anden gård, ville det være hans fornemmeste opgave at få de små bæster væk og ud i kulden, og så skulle han nok sørge for at lege "katten efter musene", men her hos Gamle Maren var det utænkeligt med en musejagt, fordi hun havde kastet sin kærlighed på de små pibende firbenede lækkerier.

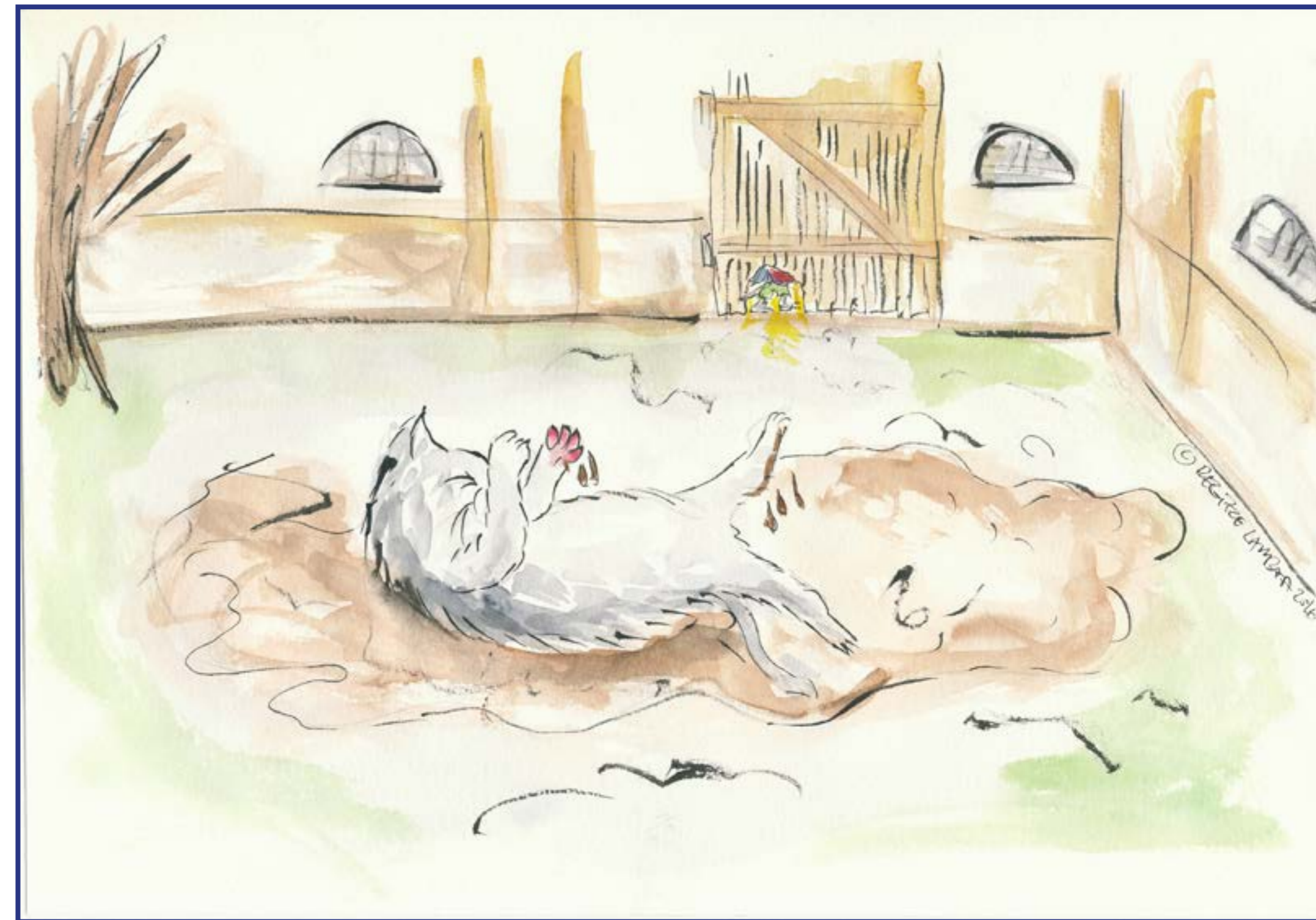
Men da Alfred havde set lille Tot spæne over gårdspladsen med sin vadsæk, kunne det være, at det alligevel ville blive en sjov dag. Gamle Maren løb ikke hurtigt på sine ben mere, hun nok nærmere luntede. Så inden hun fandt ud af, at han var taget på musejagt i laden, tja, så kunne han vel både nå at lege lidt med lille Tot, og få sig en go bid og en lur i høet, inden hun kom med kosten.

Bare tanken om musejagt fik Alfred til at slikke sig om munden, og han så slet ikke, at han løb lige mod gårdspladsens største mudderhul. Pladask, hvor lå han dér lige så lang han var.

Larsen og Lille Tot, som havde hygget med gobidder i laden havde hørt det plaske og Lille Tot, som sad på ryggen af Larsen, slog sig på maven af grin. "Dumme kat", råbte han til katten mens hans rakte tunge og satte sin tommelfinger på snuden "dumme drillekat, skal du bruge briller?", lo han mens tårerne trillede ned at kinderne på ham

Men Alfred lod som ingenting og prøvede at beherske sig, mens han slikkede sin pels ren igen. Hvor er han overmodig, ham Lille Tot. Han bliver klogere!, tænkte Alfred og skævede med et lumsk smil mod laden.

Larsen fornemmede en uro, og vidste at Alfred ikke fandt sig i drillerier, og da slet ikke fra den overmodige mus Lille Tot.

5. december

Lille Tot var tung og glad i maven ovenpå den lækre mad, han og Larsen havde nydt. Efter at have slub-ret saftvand, og faldet til ro oven på sin grinetur lagde han sig godt tilrette i Larsens tykke man, og der gik ikke lang tid, før der hørtes små snorkelyde fra hestens store man.

Katten Alfred, havde fundet sig en god plads på høloftet over hestestalden, hvor han kunne holde øje med musen, mens hans pels kunne tørre uden at han skulle høre på drillerier fra Lille Tot.

Alt åndede fred og ro i stalden og på høloftet.

Inde i huset, havde Gamle Maren, som til tider kunne være lidt glemsom, glemt alt om at Alfred var smuttet ud på gårdspladsen. Hun havde været oppe på loftet og fundet kassen med julepynt frem og fået slæbt den ned af stigen. De gamle ben blev mere og mere skrøbelige, så måske skulle hun bare lade kassen stå nede i stuen, når julen var ovre.

Men først skulle hun have pyntet op, i både stue og køkken, og så skulle det store julehjerter op på hoveddøren, selvom der ikke var mange, der kiggede forbi gården mere.

Men traditionerne ville hun holde fast i, og sådan blev det også i år, så da hun havde fået slæbt julepynten ned, tog hun sin store vinterjakke og støvler på. Et juletræ skulle hun have og i år ville hun også fælde ét lille grantræ til den lille musefamilie. Hun havde nemlig set 3 af museungerne var igang med at flette fine små julehjerter og lave guilander.

Gamle Maren lukkede døren til stuen, og gik over mod laden for at hente kælken og øksen til at fælde grantræerne med. Hun så at Alfreds hale hang ned fra høloftet, og vidste at han nok lå og tog sig en lur.

Hun nød at alt åndede fred og ro i hus og stald og gik mod granskoven for at fælde årets jule træer.

Og alt *var* stille og roligt, så længe både Alfred og Lille Tot hvilede sig.

Men lyden fra kælken vækkede Alfred, som var frisk på en lille musejagt, og han overvejede hvordan han bedst kunne få fat i Lille Tot.

6. december

“Hæ, hæ, hæ”, nu har jeg dig din overmodige lille musedreng. Alfred slikkede sig om munden, mens han listede ned fra høloftet og hen til den sovende hest Larsen. Lille Tot sov stadig trygt i Larsens man.

Alfred stillede sig foran ham og åbnede sit gab, klar til dagens bedste måltid.

Lille Tot, vågnede lige præcis til synet af Alfreds store gab, men man er jo ikke en mus for ingenting, så hurtigere end lynet var Lille Tot på benene.

Tju hej hvor det gik ned af Larsens man med Alfred lige i hælene. “Ha ha, dumme drillekat, hellere lille og vågen end stor og doven”. “Du har dårlig ååånde, du har dårlig ååånde...og tak for det, ellers lå jeg i din mave nu....ha ha ha, dumme drillekat...du kan ikke fange mig, du kan ikke fange mig”, løb Lille Tot rundt i stalden.

Larsen lå med øjnene på klem, og sikrede sig, at der ikke skete hans lille ven noget. Larsen kunne se kattens raseri. Nøj, hvor var Alfred rasende og det sinkede hans sanser og hurtighed.

Lille Tot elskede at drille Alfred, men vidste også at han havde været heldig denne gang. Han greb efter sin vadsæk og løb over gården, så hurtigt de små ben kunne bære.

Alfred var liiige i hælene på ham nu, 3 skridt til, så havde Lille Tot en klo i sig, men vupti plask pladask, landede Alfred - uheldig som han var - endnu engang i gårdspladsen sstørste mudderhul. Dér lå han lige så lang, som han var!!! Endnu engang ydmyget af den lille mus.

Muse familien havde stået i vindueskarmen og set jagten. Musemor havde været urolig og vred over at Lille Tot var stukket af fra det årlige julebad, så da hun så hvordan han susede mod hoveddøren, skyndte hun sig at skubbe det varme sæbebad hen foran hoveddørens brevsprække.

Hun nåede lige at skubbe det hen, og hvem røg ind gennem brevsprækken og lige ned i det varme sæbe-vand? Lille Tot!

Sikke familien Mus lo!

